

eglutē

1981
rugsējis

eglutė

1981
RUGSĖJIS

TURINYS

- 3 DEBESĖLIAI, D. Lipčiūtė
- 4 TADUKO MARGAS DRAUGAS, D. Mikužienė
- 8 AITVARO OBUOLIAI, S. Tomarienė
- 18 GALVOSŪKIAI, D. de Sa Pereira
- 22 AR ŽINAI?, D. Augienė
- 25 AŠ, D. Mikužienė
- 26 GRYBAI, D. de Sa Pereira
- 28 VAIKŲ KŪRYBA
- 32 SUSIPAŽINKIME!

PIEŠINIAI

1981 viršeliai — A. Sruoginienės
Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienės — 3, 8-17..
- A. Sutkuvienės — 4, 5, 6, 7
- V. Kubiliūtės — 22, 23, 24
- A. Sruoginienės — 25
- P. Osmolskio — 26, 29, 30
- R. Lapšienės — 27

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260
EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

DEBESĖLIAI

Danutė Lipčiūtė

Baltų avyčių
Dangaus mėlynėj
Vaiko vėjelis
Bandą išgynęs.

Bėga ir maišos,
Skuba ir nardo,
Dingsta... belieka
Vien pėdos margos.

TADUKO MARGAS DRAUGAS

Danutė Mikužienė

Pasibaigė vasara. Tadukas žinojo, kad neužilgo reikės grįžti į mokyklą. Mama jam nupirko naujus batus ir naują raudoną kuprinę knygoms susidėti. Bet Tadukui buvo liūdna.

Kodėl Tadukas buvo nusiminęs? Ogi todėl, kad jis turėjo gražų, pūkuotą kirminą, kurį laikė dėžutėje savo kambaryje. Kirminas buvo juodas su geltonais dryžais, ir Tadukas jį vadino Pūku. Jiedu buvo geri draugai.

Koks įdomus Pūkas buvo! Jis mėgo muziką. Kai Tadas užstatydavo radiją, Pūkas šokdavo savo dėžutėje, pasistiebęs ant lapo. Mama Pūko bijojo, bet Tėtis jį mėgo. Jis pažaisdavo su juo ir nuskindavo jam skanų lapą vakarienei.

Kas vakarą prieš eidamas gulti, Tadas atsisveikindavo su Pūku. Tik prabudęs iš ryto, tuojau bėgdavo Pūką prižadinti. Tikrai, Tadas ir Pūkas buvo neatskiriami draugai.

Bet vieną rytą, kai Tadas kaip paprastai nuėjo prie dėžutės jo prižadinti, pamatė, kad dėžutė tuščia.

— Mama! Mama! — šaukė Tadas visa gerkle, — Pūko nebėra!

— Kur jis pradingo? — stebėjosi mama.

— Nežinau, — kone verkdamas pasakė Tadas. — Atidariau dėžutę, ir žiūrėk — tuščia!

Tadukas su mama išieškojo visą kambarį, bet Pūko niekur nerado. Tikrai, Pūkas dingo. Todėl Tadukas buvo liūdnas. Tuoju reikės grįžti į mokyklą, o jis negalės vaikams parodyti savo Pūko.

Bėgo diena po dienos. Tadukas vis tikrino tuščią dėžutę — gal Pūkas bus grįžęs. Tadukas vis laukė ir laukė. Bet ne — Pūkas vis nepasirodė.

Mamai buvo gaila Taduko. Mama kas rytą klausydavosi radijo virtuvėje, plaudama indus. Ji palikdavo langą pravirą, nes dar buvo šilta. Vieną dieną, jai taip bedirbant ir besiklausant muzikos, pro virtuvės langą įskrido graži, marga peteliškė. Ji nutūpė ant radijo aparato.

— Na, iš kur tu atsiradai? — paklausė mama.

Ji išžiūrėjo į peteliškę — ji buvo juoda ir geltona. Ir staiga mama suprato.

— Tadu, ateik čia į virtuvę! Turiu ką tau parodyti!
Kai Tadu, atbėgo, mama parodė peteliškę.

— Graži, mama. Bet aš vis vien pasiilgau Pūko.

— Tadu, tavo Pūkas tapo peteliške. Atsimeni, kaip Pūkas mėgdavo muziką...

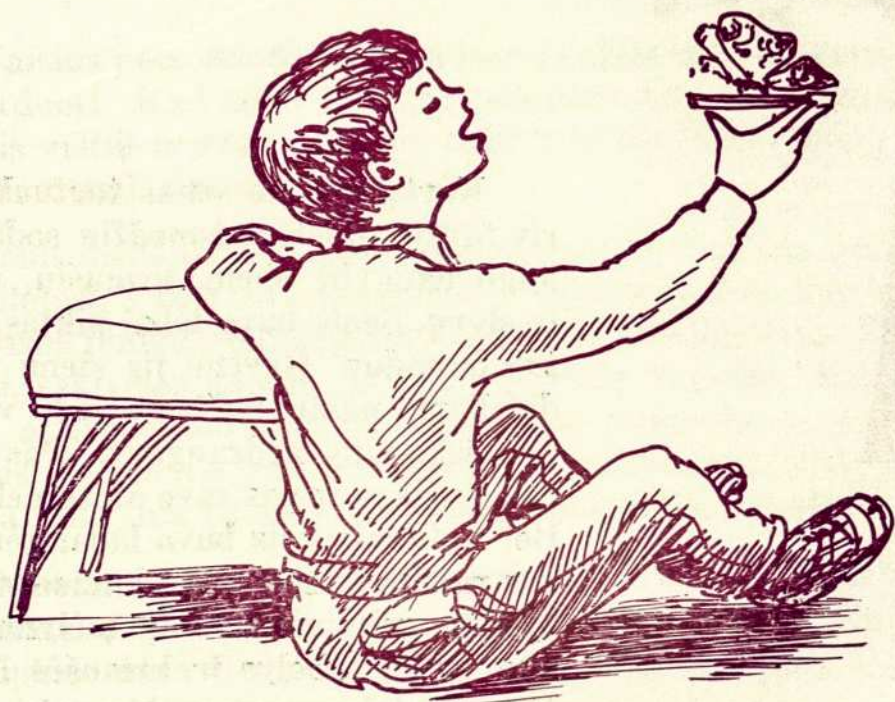
— Ar tikrai čia Pūkas? — dar truputį abejojo Tadas.

— Taip, Tadu, tikrai. Rudenį, kai ateina laikas, margi, pūkuoti kirminai susisuka sau lizdą ir jame užmiega. Kai prabunda, jie jau nebe kirminai, bet margos peteliškės. Atėjo laikas Pūkui virsti peteliške, todėl jis ir dingo.

Tadu, nudžiugo, kad Pūkas sugrįžo. Jis tuojuo jam padarė naują dėžutę, bet paliko ją pravirą prie atidaryto lango, kad Pūkas galėtų laisvai skrajoti, kada tik panorės.

— Gerai padarei, Tadu, — pagyrė jį Tėtis. — Peteliškės turi būti laisvos skristi, kur nori, bet jei žino, kad kas nors jas myli, jos visada sugrįš.

— Taip, Tėte. Pūkas dabar skrajoja lauke, bet jis sugrįžta prie savo dėžutės, kai tik išgirsta muziką.

AITVARO OBUOLIAI

Sonė Tomarienė

Kartą gyveno senas turtuolis, kuris turėjo didelį vaismedžių sodą. Ten augo daugybė obelių, kriaušių, vyšnių ir slyvų. Senis buvo labai piktas, šykštus ir godus. Gyveno jis vienų vienas dideliame name, pačiame sodo vidury. Su niekuo jis nedraugavo. Pas nieką nesisvečiavo ir pas save nieko nekviatė. Bet sodininkas jis buvo labai geras. Ir kas rudenį jo sodas raudonuodavo nuo vyšnių, geltonuodavo ir mėlynuodavo nuo slyvų. Obelys ir kriaušės iki pat žemės linkdavo nuo puikių vaisių.

Senis buvo labai godus. Niekam neduodavo nė papuvusio obuolėlio. Kad vaikai į sodą nelandytų, sodą jis aptvėrė aukšta tvora su geležiniais kabliais viršuje. Dieną ir naktį po sodą laskė trys pikti šunys, smarkiai lodami.

Vaisius pats skindavo, kraudavo į vežimus ir veždavo į miestą parduoti. Kad koks kirminų pakastas ar vėjo nupūstas nukritėlis veltui nepūtų, sode jis laikė tris paršiukus tiems nukritėliams suėsti. Guvus buvo senis.

Senis menkai maitinosi, prastai rengėsi. Net sau gero obuolio gailėjosi. Valgė tik papuvusius ir sukirmijusius. Tuo būdu beveik visus pinigus, paimtus už vaisius, jis sutaupydavo. Pinigams krauti, seklyčios kampe jis laikė didžiulę skrynią. Kartas nuo karto, atsivožęs skrynią, jis samstydavo auksinius ir sidabrinus pinigus. Dėliodavo juos ant aslos ir skaičiuodavo, kiek jau prikrauta. Skrynia pamažu vis pilnėjo, aukso vis daugėjo.

Bet vieną pavasarį atsitiko nelaimė. Vaismedžiams sužydėjus, naktį užėjo baisi šalna ir nušaldė visus žiedus. Senis labai susirūpino: nėra žiedų, nebus ir vaisių. Nebus vaisių, neįkris ir naujų pinigų į jo skrynią.

Visą vasarą jis liūdnas vaikščiojo po savo sodą. Medžiai gražiai žaliavo, bet jis jais nesidžiaugė. Žiedams nušalus, niekur nebuvo nė jokio vaisiaus. Visur buvo tylu ir ramu, nes ir šunis senis buvo pardavęs. Kam šerti, kai nėra ko saugoti.

O rudenį jo širdis dar labiau suskaudo, kai sužino, kad už atvežamus iš svetimų kraštų vaisius moka dešimteriopai daugiau. Ai, ai, kaip negerai! Jei dabar turėtų obuolių, kiek už juos paimtų pinigų! Pilną skrynią prikrautų...

Vieną vakarą, kai jis taip dūšaudamas vaikščiojo po sodą, pamatė kažin ką šviesų pralekiant pro obelis. Pakėlė galvą — lekia keista ugninė gyvatė! Vinguliuodama apsuko ji aplink obelis ir nučiuožė jo namo stogą. Senis parbėgo namo, apžiūrėjo visus kampus, bet niekur nieko nerado.

— Tai tikrai bus aitvaras! — nusprendė jis. — Reikia jį prisijaukinti.

Tuojau jis išvirė puodą
miežių košės gryname pie-
ne. Iškepė kiaušiniene iš de-
vynių kiaušinių. Tuos val-
gius, sudėjęs į švarius du-
benėlius, nunešė ant aukšto.
O pats pašaukė:

— Aitvar, aitvare ugnini!
Lėk į vidų pro aukštinį!
Miežių košė vienam piene,
Kiaušių devynių kiaušienė!

Taip pagiedojęs, pasislė-
pė už kamino ir laukia. Kai
visiškai sutemo, žybt blykst
vėl sužėrėjo — pro aukšto
langelį įskrido ugninė gyva-
tė. Pasirangė, pasišvaistė ir
nusileido ant grindų. Kai
tik palietė grindis — jau ne
gyvatė, o gaidys! Gaidys
raudonas, uodega lanku iš-
lenkta, skiauterė tik šviečia
kaip raudona karūna. Gai-
dys žirgt žirgt prie tų val-
gių, kapt murkt tą košę ir
kiaušiniene. Išlesė išgurkė,
paskui strykt pašoko, vėl
pavirto ugnine gyvate ir
vingur vingur išvinguliavo
pro aukštinį laukan.

Taip devynis vakarus se-
nis šėrė tą aitvarą.

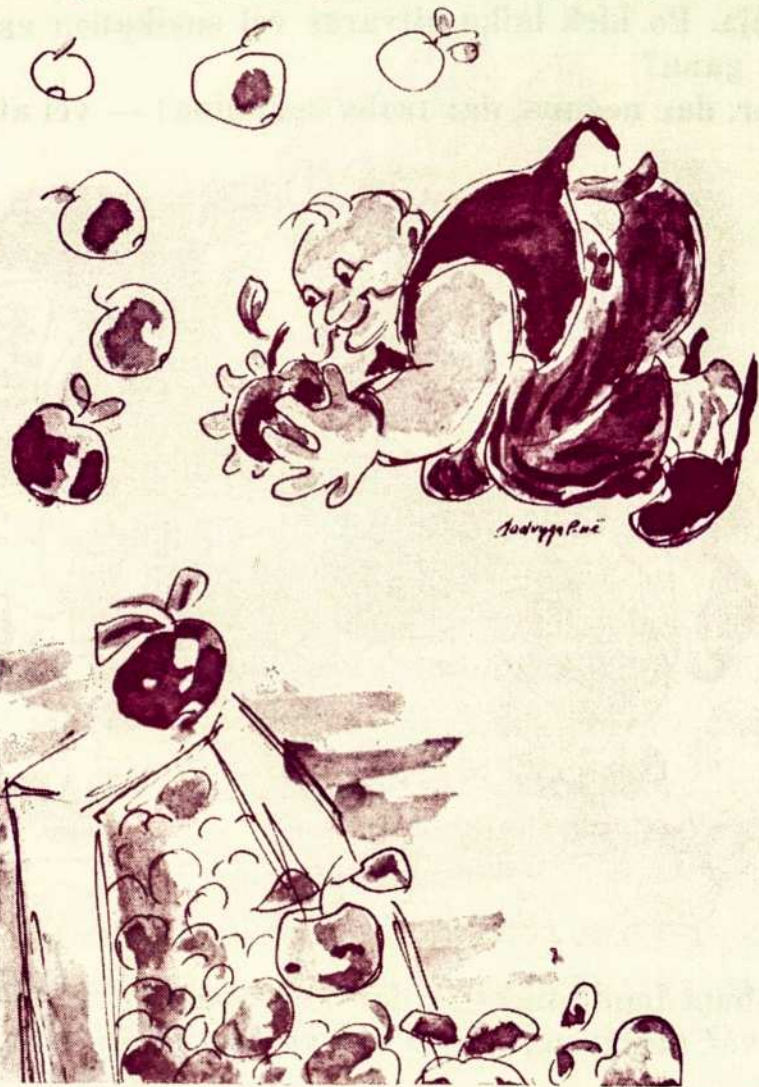
Dešimtą naktį, aitvarui
pavirtus gaidžiu, jis kitaip
užgiedojo:

— Aitvar, aitvare ugnini!
Ši naktis jau paskutinė!
Prinešk namą obuolių,
Raudonpusių, didelių!

Ugninis gaidys nusižven-
gė kaip arklys, suplasnojo
sparnais, pavirto vėl gyvate
ir išlėkė.

Senis laukia, klausosi, kas gi toliau bus. Žino, kad pašertas aitvaras turi išpildyti žmogaus norus. Na, aitvaras jo ir neapvylė. Po kiek laiko vėl sutrinksėjo, subildėjo — atlėkė aitvaras, o toks jau storas kaip kubilas. Belėkdamas pro langelį, su visais rėmais į aukštą įpuolė. O krisdamas ant aukšto, lubas įlaužė. Gaidžiu pavirtęs, pro tą plyšį ėmė vėmti į trobą obuolius.

Senis apsidžiaugęs nubėgo žemyn. Pamatęs, kad pro praplėštas lubas krenta puikūs raudonpusiai obuoliai, iš džiaugsmo jis nebežinojo nė ką bedaryti. Šokinėjo, obuolius bandė skaičiuoti. Taip besidžiaugdamas pamatė, kad jau obuolių prikritę iki pusės sienų.

— Ar jau gana? — pašaukė aitvaras nuo aukšto.

— Dar, dar, aitvarėli, dar troba nepilna! — atsakė senis.

Aitvaras ir vėl ritina obuolius. Bupt, vienas seniui ant galvos, bupt kitas! Senis pasimuistė, sustenėjo, žvalgydamasis, kur pasislėpti. Klupdamas per obuolius, bandė išbėgti pro duris, bet suklupo. Nežinodamas kur dingti, pripuolė prie pinigų skrynios. Šmurkšt, įsilipo į ją, užsivožė ir tupi. Obuoliai ant dangčio bupbupt, o senis rankas spust-spust — džiaugiasi, kad aitvaras neapgaudinėja. Po kiek laiko aitvaras vėl suriko:

— Ar gana?

— Dar, dar negana, dar troba nekupina! — vėl atsako senis.

Bupt-bupt-bupt! nukrito dar keli obuoliai. Ir viskas nutilo. Aitvaras vėl nusižvengė kaip arklys, susijuokė baisiu balsu ir sukliko:

— Dabar jau gana:

Ir troba jau pilna, ir skrynja kupina!

Ihaha! Ihaha!

“Bus jau visą namą obuolių pripylęs”, džiaugdamasis pagalvojo senis, judinramas dangtį laukan išlįsti. Bet kas tai? Dangčio nė pajudinti negali!

Oi, varge vargeli! Suprato dabar senis, kad obuoliai užslėgė skrynią. Baisiai išsigando! Nepagalvojo, kas atsitiks, kai, jam skrynioje betupint, pilna troba obuolių prikris. Dabar jis gailėjosi tokią aukštą tvorą apie sodą užtvėręs. Kad nors tie vagišiai vaikai ateitų obuolių vogti... Tupėjo, tupėjo, kentėjo, kentėjo. Ėmė šaukti, pagalbos prašyti. Šaukė, klykė, kol užkimo, bet jo balso niekas neišgirdo.

Tik užuodė obuolius vapsvos. Užuodusios pradėjo pro langelį ant aukšto lįsti, pro lubų skylę į trobą lėkti, ant obuolių tūpti, juos kandžioti. Valgė ragavo, graužė, čiulpė kelias dienas. Niekas jų nevaikė — tikras rojus vapsvoms! O trečią dieną pradėjo lėkti ir kiti vabalai. Nuo ryto iki vakaro lakstė vabzdžiai, musės, vapsvos, širšės pro aukšto langelį vidun ir laukan. Didžiausiu debesiu zujo aplink trobą.

Pamatė tą vabalų debesį ir vaikai. Prikišę nosis prie sodo tvoros, užuodė nepaprastai gardų obuolių kvapą, sklindantį iš namo. Parūpo vaikams, iš kur tas kvapas. Juk nė vieno obuolėlio sode! Pasiklausė, pasižvalgė — niekur pikto senio nematyti.

Persikabaravę per tvorą, prišliaužė prie namo. Pro langus pamatė, kad viduj pilna obuolių. Obuolių tiek daug, jog nuo jų svorio net langų stiklai susproginėję. Vienas vaikas supstelėjo įdužusį stiklą, tas skilimt ir iškrito. O paskui jį bu-bu-bu išriėdėjo visa krūva obuolių.

Čia jau vaikams vaisės! Visą vasarą ir rudenį obuolių negavę, jie valgė valgė, kol jų dantys atšipo. Pasakė tėvams — ir tie vaišinosi ir krepšiais namo nešėsi. Nepaliksi vabalams sugrauzti.

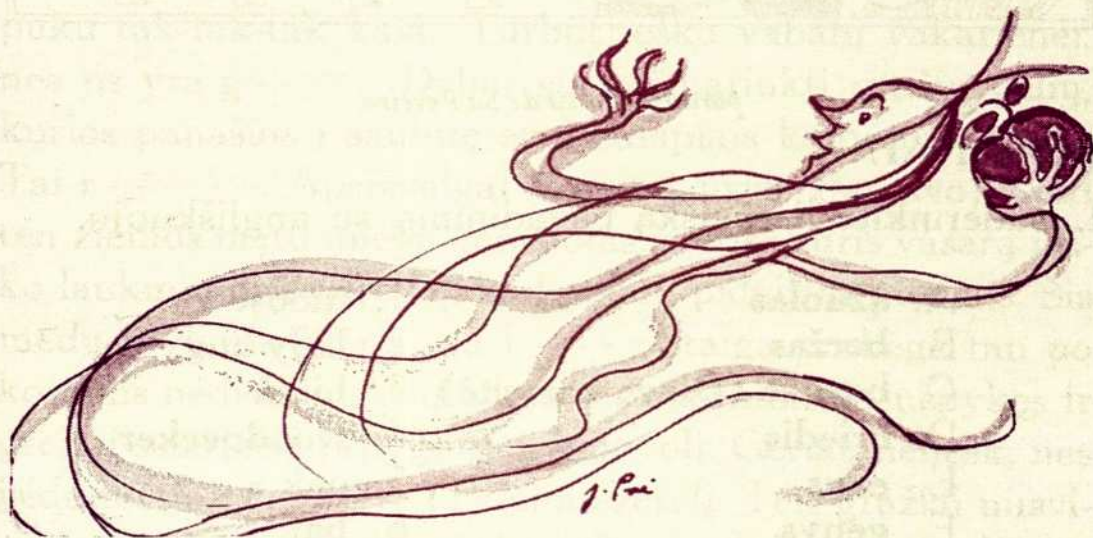
Kai trobą ištuštino, pamatė žmonės skrynią. Išgirdo joje kažką brazdant. Atidarė — senis ant pinigų užsigulęs, vos bekvėpuoja. Ištraukė jį žmonės iš skrynios, klausinėja, kas atsitiko. O jis jau ir kalbėti nebegali. Tik vograuja, švebeldžiuoja nei ši, nei tą. Protarpiais ištaria aiškesnį žodį, lyg skaičiuodamas:

— Šimtas tūkstančių, du šimtai tūkstančių...

Mato žmonės, kad nesusikalbės, kad jam jau ir protas susimaišė. Nuvežė jį ligoninėn, kur senis neilgai trukus numirė.

Tada plačiai atidarė sodo vartus žmonės ir jau niekados jų nebeuždarė. Namą išvalė, įkūrė jame mokyklą. Už pinigų, išimtus iš skrynios, pasamdė mokytojų, įtaisė suolų, pripirko knygų, gaublių, žemėlapių...

O kitą pavasarį sodas vėl sužaliavo, sužydėjo, vaisius užmezgė. Rudenį vėl ubuoliai raudonavo, kriaušės geltonavo. Užteko ir vaikams, ir mokytojams, ir visiems kaimo žmonėms.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Perskaičius šią pasaką, pagalvok kada ir kam pasakytum šiuos žodžius, jei toj pasakoj būtum.

Turtingas kaip ruduo — piktas kaip šuo.

Lašas po lašo — ir jūra.

Ne viskas auksas, kas auksu žiba.

Laimė dainuoja, vargas dejuoja.

Kas duoda, tas ir turi.

Medų sėjo, pipirai dygsta.

Kas daug turi, dar daugiau nori.

paruošė Daiva de Sa Pereira

AR ŽINAI?

I. Suderinkite lietuvišką pavadinimą su angliškuoju.

A. ąžuolas	1. moose
B. beržas	2. lady bug
C. boružė (Dievo karvytė)	3. birch
D. briedis	4. woodpecker
E. ežys	5. oak
F. genys	6. bat
G. lūšis	7. porcupine
H. šikšnosparnis	8. lynx

**Nuvesk
Jonuką
į mokyklą!**

II. KELIONĖ MIŠKE

Užbaik nepabaigtus žodžius.

Eini miške ir girdi, lyg būgnu muša kažkur aukštai medyje. Palenki galvą aukštyn ir matai, — paukščiukas isikabinęs į kamieną, atsirėmęs uodega, savo tvirtu snai puku tak-tak-tak kala. Turbūt ieško vabalų vakarienei, nes jis yra g - - - - . Dabar sustoji parinkti gražių gėlių, kurios panašios į saulutę su žiedlapiais kaip spinduliais. Tai r - - - - - . Apsižvalgai ir matai urvą. Pagalvoji, kad ten žiemos metu miega gauruotas žvėris, kuris vasarą ieško laukinių bičių drevių, kad galėtų palaižyti medaus. Šis medų mylintis žvėris yra l - - - - . Staiga prabėga tau po kojomis nedidelis gyvuliukas. Jis suprunkščia užpykęs ir greitai susiriečia į spygliuotą kamuolį. Geriau neliesk, nes įsidursi! Juk čia e - - - ! Prieini ežerėlį. Ten gražiai nusvirusios linguoja medžio šakos. Šis medis atrodo nuliūdęs ir todėl vadinamas verkiančiu g - - - - - .

III. SUMAIŠYTI ŽODŽIAI. Visi randami miške.

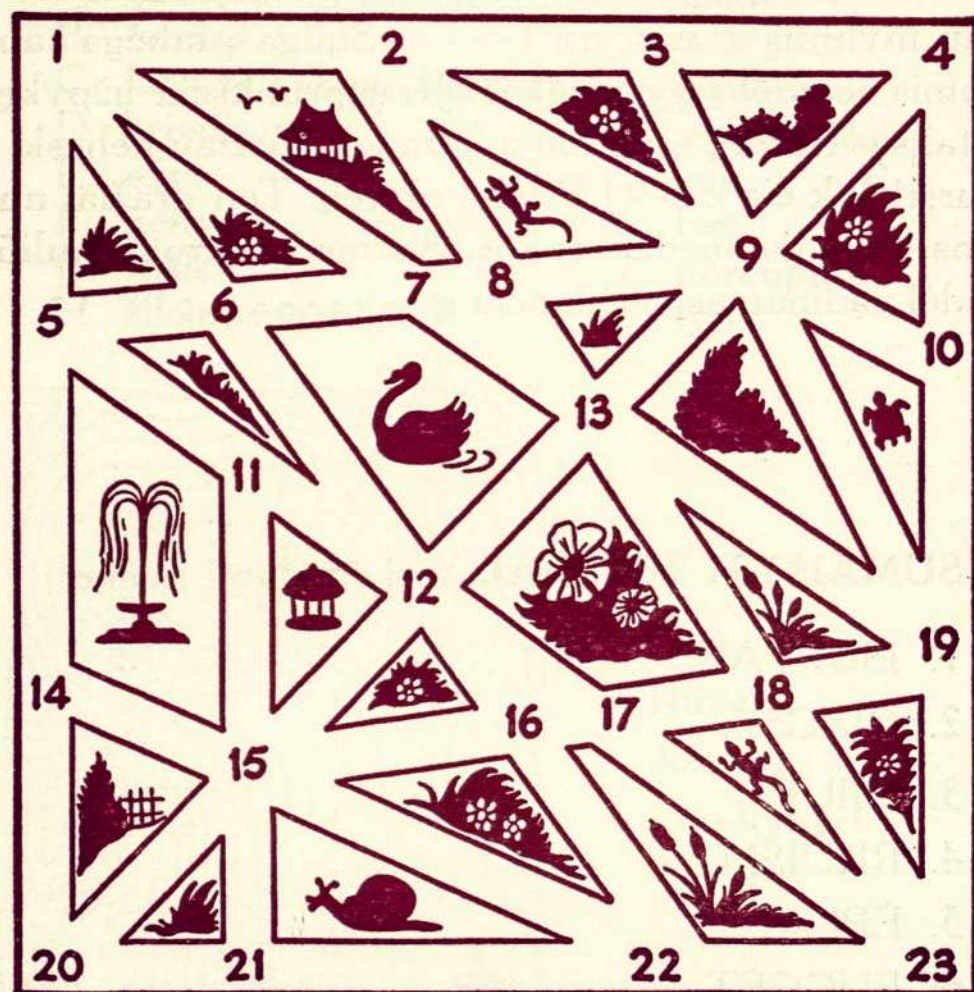
1. ISUPTAN
2. OIŽGSA
3. ŠSIUP
4. RKUISM
5. ĖPLA
6. EUGGĖT

IV. BŪDVARDŽIŲ SUDERINIMAS

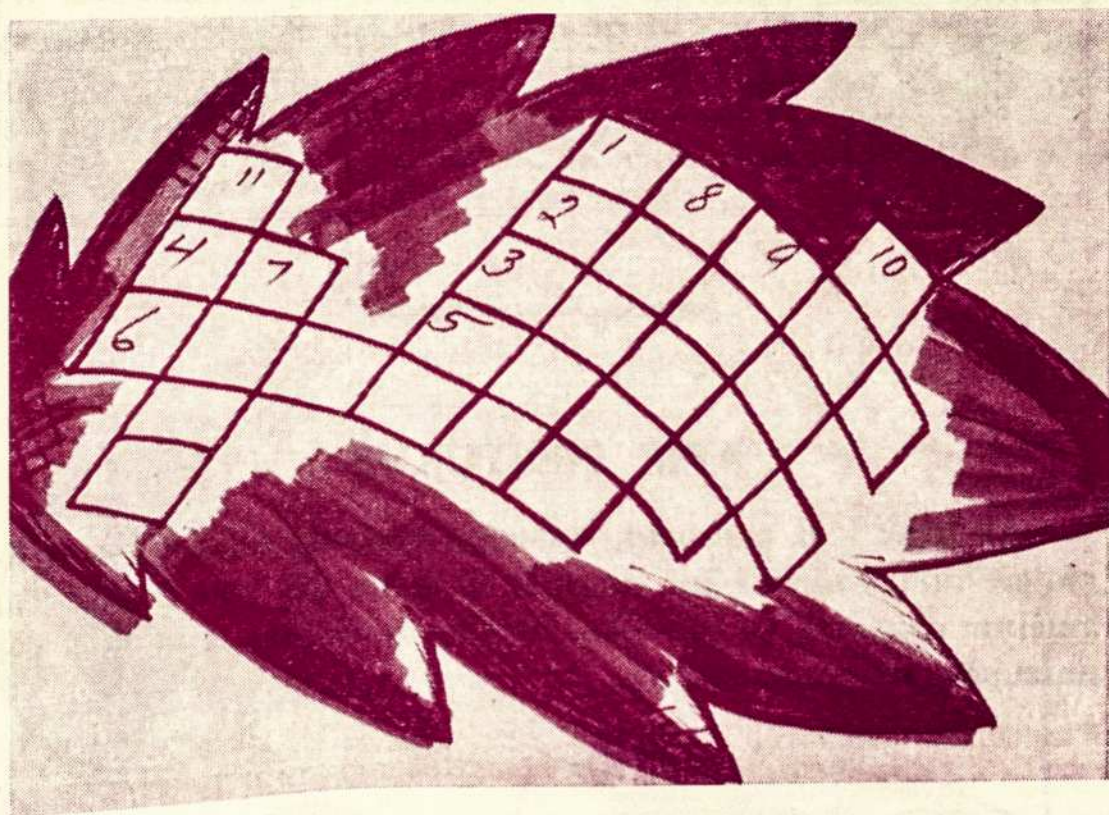
Priderinkite atitinkamus būdvardžius iš duoto sąrašo.

bailus		gyvatė
gudri		kiškis
nuodinga		lapė
naktinė		pelėda
kvapni		pušis
negraži		rupūžė

V. Šio parko prižiūrėtojas kas vakarą užrakina vartus ir pastato sargus saugoti visus parko takus. Kiekvienas skaičius šiame paveiksle yra sargas. Koks mažiausias sargų skaičius galėtų apsaugoti visus takus? Išėmus tuos, kurių nereikia, likusių suma turėtų būti 48.

LAPO KRYŽIAŽODIS

Skersai:

1. Tai, ką šis galvosūkis vaizduoja.
2. Dalykas, ant kurio ratas sukasi.
3. Kraštas.
4. Kaip save vadinu.
5. Tai, kuo matome.
6. Ne šlapias.

Žemyn:

1. Kai vanduo varva, pasidaro ...
7. Medžio "ranka".
8. Žuvies šonkaulis.
9. Karaliaus rūmai.
10. Sangražinis veiksmažodis nuo žodžio "ras".
11. Klausiamasis žodelis.

(Atsakymai psl. 24)

ar žinai?

paruošė Danutė Augienė

APIE PIEŠTUKUS

Ar žinai, kad, paprastu, maždaug septynių colių (18 cm) ilgio pieštuku galima būtų nubrėžti 35 mylių (56 km) liniją? Tai galėtum padaryti, jei pieštukas nebūtų drožiamas ir nė kiek nesutrumpėtų ar nesutrumpėtų.

Amerikoje kasmet žmonės sunaudoja daugiau kaip du bilijonus pieštukų. Tais pieštukais galėtum nubrėžti 15 bilijonų mylių (24 bilijonų km) liniją.

Pieštuko prosenelis buvo švino apskritimas, kuriuo senovės graikai ir romėnai nubrėždavo tiesias linijas ant papiruso arba odos. Tada jie rašydavo rašmenis plonučiu švino gabalėliu mediniame kotelyje. Vėliau švinas buvo pakeistas grafitu. Grafitas,

toji minkšta, juoda medžiaga (mineralas), buvo netikėtai atrasta Anglijoje 1564 metais. Išgriuvo didžiulis medis, tikriausiai audros išverstas, ir po juo buvo atrastas grafito klodas. Pieštukų gamintojai išbandė grafitą ir atrado, kad ši medžiaga daug patogesnė rašymui, negu švinas. Dabartinių pieštukų šerdelė yra iš grafito.

APIE DEGTUKUS

Ar žinai, kad degtukai buvo išrasti tik 1816 metais? Sunku patikėti, kad taip neseniai. Prieš tai tūkstančius metų žmogus ugnį įskeldavo rankomis. Tai buvo nelengvas ir nepatogus darbas. Senovės žmogus trindavo du kieto medžio gabalus vienas į kitą, arba daužydavo metalą, kol įskeldavo kibirkštį.

Kai degtukus pradėjo gaminti, jų galvūčių medžiaga buvo labai kieta. Reikėdavo bręžti labai stipriai, kad ugnis įsižiebtų. Negera to, senovinis degtukas užsidegdamas pažerdavo nemažai

kibirkštelių ir dar smirdėdavo kaip supuvęs kiaušinis. Žmonės tokius degtukus vadindavo "Liucifieriais", nes galvojo, kad tai velnio išradimas. Sieros kvapas, panašus į supuvusio kiaušinio, jiems priminė pragarą ir kipšiukus.

Amerikos gyventojai suvartoja apie 550 bilijonų degtukų per metus. Dabar degtukai gaminami mašinomis. Prieš tai žmogus juos gamindavo pats savo rankomis. Tai būdavo kruopštus, ilgas ir nespirtus darbas. Mašinos gali pagaminti vieną milijoną medinių degtukų per valandą.

Degtukai yra labai naudingi, reikalingi, bet ir pavojingi. Jei būsim su jais nerūpestingi, neatsargūs, prisišauksim nelaimę. Vaikai neturėtų žaisti su degtukais. Tai nėra žaislas. Daugybė gaisrų yra kilę ir nemažai žmonių juose yra žuvę dėl to, kad vaikai, kur nors pasislėpę, žaisdavo su degtukais ir uždegdavo garažą ar namus. Būkim atsargūs su degtukais!

I. 1—D, 2—C, 3—B, 4—F, 5—A, 6—H, 7—E, 8—G

II. genys, ramunės, lokys, ežys, gluosniu.

III. putinas, žiogas, pušis, kurmis, lapė, gegutė.

IV. bailus kiškis, gudri lapė, nuodinga gyvatė, naktinė pelėda, kvapni pušis, negraži rupūžė.

Lapo kryžiažodžio atsakymai — Skersai: 1. lapas, 2. ašis, 3. šalis, 4. aš, 5. akis, 6. sausas. Žemyn: 1. lašas, 7. šaka, 8. ašaka, 9. pilis, 10. rasis, 11. kas?

AŠ

Danutė Mikužienė

Dvi rankytes aš turiu,
Ir suploti jas galiu.
Ploju, ploju rankytes, —
Bėgsiu skinti gėlytes.

Dvi kojytes aš turiu,
Sutapšnoti jom galiu.
Aš kulniukais kap, kap, kap,
Ir pirščiukais tap, tap, tap.

Dvi akytes aš turiu,
Sumirksėti aš galiu.
Dieną žiūriu atmerkтом, —
Naktį miegu užmerkтом.

GRYBAI

Daiva de Sa Pereira

Briedžiukas

Dar sniegui nenutirpus,
Spraudžiasi išsigimėlis toks.
Neatskirsi koto nuo kepurės —
Visur raukšlės, visur ruda.
Bet šis grybas pats pirmasis
Kurį, žiemai pasibaigus,
Valgyti gali.

Rudmėsė

Jei po pušim, tai spalva pušies —
O po egle, žalsvai mėlyna.
Iš oranžinio kotelio sunkias sultys,
Skonis jų sakų pilnas.

Baravykas

Ar pažįstate brolius baravykus?
Auga jie visi drauge,
Nes grybiena pagrindinė
Jungia visus po žeme.
Tad beskindami šiuos grybus,
Piaukit kotą, tik neraukit!
O palaukę kitų metų
Vėl pas brolius baravykus
Grįžkit pagrybaut!

Kelmučiai

Viduryje sutrūnijusio kelmo
Auga laimingi kelmučiai.
Jų galvutės šiurkščios, rudos —
Kartais net pilksvai geltonos.
O plonyčiai grybienos siūleliai
Seniai jau tvirtąjį kelmą suardė.

Kazlėkas

Mėgsta eglynus, taip pat pušynus;
Auga šeimose ištisai.
Lietui nelyjant, galvutės tik tvyska —
O kai palyja, iš rankų slysta.
Lengvai jų nepaimsi!

Umedė

Aptikai čia grybų pulka —
Spalvų jie įvairių.
Matos žalias ir raudonas —
Rudas, rausvas ir violetinis.
O visi jie umedės!

Musmirė

Kepurė raudona, taškučiais baltais.
“Prašau, paimk mane”, lyg prašosi.
Bet atsargiai! Žiūrėk!
Lietui palyjus, kepurė puoduku pavirs,
O musės atsigėrusios pakilt nespės
Užnuodytos vandens.
Musmirė tu tikra esi!

MUSMIRĖ IR BARAVYKAS

(atpasakojimas)

Lina Radžiūtė, 11 m.

Ottawa, Canada

Labai senai augo miške grybas. Jis buvo labai gražus: raudona galva su baltais taškeliais ir baltu kotu.

Visi miško gyvulėliai stebėjosi tokiu gražiu grybu. Kiti grybai dėl to labai nuliūdo.

Gražusis grybas didžiavosi sakydamas, kad jis esąs grybų karalius. Jo kaimynai grybai net ėmė verkti.

Pro šalį skrido musė. Pamačiusi gražų grybą, atsitūpė ant jo ir paragavo. Jis buvo saldus; jai patiko tas skonis. Kitos musės darė tą patį. Visi kiti grybai dar labiau nuliūdo.

Tuo metu Dievas žiūrėjo į žemę ir pamatė, kas atsitiko. Jis tik pakėlė savąją ranką ir visos musės, kurios ragavo tą gražųjį grybą, krito negyvos.

Netoliese vaikai vaikščiojo po mišką ir rinko grybus. Viena mergytė panorėjo paimti tą gražųjį grybą su negyvomis musėmis ir įsidėti į savo krepšėlį. Kiti vaikai įspėjo ją sakydami, kad greičiausiai tas grybas yra nuodingas, jei ir musės nuo jo numirė. Vaikai pavadino tą grybą musmirė. Žmonės bijojo rinkti tą grybą ir valgyti. Iš likusių grybų labiausiai žmonės mėgo baravyką. Jis ir liko grybų karalium.

TIKRASIS PRIEŠAS

Marius Navickas, 5-ta kl.

Bostono lituanist. mokykla

Trys riteriai pamažų jojo per tankią, tamsią girią. Prijoję prie mažo upelio jie sustojo.

— Mmm, — tarė pirmasis, stengdamasis atsiminti, į kurią pusę joti.

Jis buvo daug senesnis už kitus, turėjo žilą barzdą, per kurią nesimatė randai, gauti per jau seniai baigtas kovas. Jo senose akyse rodėsi ilgesys naujų kovų. Nors ilgėjosi kovos, jis nepasidarė riteris dėl to, kad jam patiko kariauti, ir ne dėl grobio, ar politikos, ar religijos. Buvo riteris vien dėl to, kad buvo geras karys.

Antrasis riteris buvo daug jaunesnis už pirmąjį. Jis dairėsi aplink, jo ranka ilsėjosi ant kalavijo. Jis buvo patenkintas, nes tikėjosi didelio grobio.

Trečiasis buvo jauniausias iš visų. Jis dabar svajojo. Kai buvo dar mažas, buvo narsiausias iš visų vaikų ir žaidimuose visada nugalėdavo savo "priešus". Užaugęs jis tapo nepatenkintu. Jis pasidarė riteris, kadangi ieškojo priešo. Ieškojo tikrojo priešo. Tikrasis priešas turėjo būti narsus, žiaurus, galingas. Jis turėtų pulti riterio žemę, o riteris jį išvartytų ar gal net jį užmuštų. Bet jis neturėjo priešo. Jam nepatiko, kad jo brolija puolė priešą, — jis norėjo, kad priešas jų šalį pultų. Būtų gerai jaunajam riteriui turėti tikrą priešą.

Staiga išgirdo žirgą, smarkiai jojantį per upelį, bet užsisvajojęs apie tikrąjį priešą, nepažiūrėjo, kas ten. Raitelis su odiniais jojo tiesiai į riterius. Jo ietis pataikė senajam riteriui į krūtinę. Senasis trumpą laiką nejudėjo, tada staigiai nukrito nuo žirgo. Antrasis riteris ištraukė kalaviją ir smarkiai šaukdamas jojo į raitelį. Jaunasis visai nesidomėjo, visai nejudėjo, vis dar svajojo. Antrasis jojo į raitelį, kol raitelio kalavijas pataikė jam į krūtinę, tiesiai kur buvo jo apsiauste įsiūtas kryžius. Garsiai keikdamasis, riteris nukrito nuo žirgo ir įkritęs į vandenį, daugiau nejudėjo.

Raitelis dabar greitai jojo į nejudantį jaunąjį riterį. Riteris pamatė raitelį, bet laukė ramiai. Raitelio kalavijas švystelėjo ir riterio galva nūriedėjo į upelį. Ant jo negyvo veido matėsi patenkinta šypsena. Mat, pagaliau teko jam pažinti tikrą priešą. Tačiau šypsena buvo liūdna. Juk ne jam, o svetimam riteriui, buvo lemta laimėti turėti tikrą priešą.

KELIONĖ Į FLORIDĄ

parašė Vaiva Vygantaitė, 7 m. ir

Kristina Vygantaitė, 8 m.

Dalia: Einam į McDonald's.

Vilija: Puiku, Dalia. (Abi nueina į užkandinę.)

Dalia: Aš norėčiau žuvies ir kokio nors gėrimo.

Vilija: Aš taip pat.

(Vilija pamato reklamą, kurioj parašyta: Važiuok į Floridą! O tą dieną kaip tik užkandinėje buvo loterija. Kas laimi, gauna apmokamą kelionę į Floridą.)

Vilija: Pabandykim laimėti. Gera, Dalia?

Dalia: Gera.

(Jos parašo savo vardus ant kortelės ir įmeta į dėžutę. Pavalgiusios grįžta namo.)

Vilija:: Ar tu manai, kad mes laimėsime?

Dalia: Nežinau.

(Tuo metu suskamba telefonas. Atsako Dalia.)

Dalia: Vilija, Vilija, mes laimėjome kelionę į Floridą!

Vilija: Ar tu juokauji? Ar tikrai!

Dalia: Tikrai, tikrai!

(Visą sekančią savaitę jos tvarkėsi, ruošėsi kelionei. Kai atėjo diena išskristi, jos apsidžiaugusios įlipo į lėktuvą.)

Dalia: Ar mes tikrai skrendam? Man sunku tikėt.

Vilija: Man irgi.

(Lėktuvas pakilo. Už valandėlės pradėjo labai kratyti.)

Pilotas: Mes krisim. Pasiruoškite!

(Dvi seselės lėktuve pradėjo giedoti giesmes. Paskui — pranešimas:)

Pilotas: Atsiprašau, aš suklydau. Viskas gerai.

(Seselės toliau giedojo...)

Nuvykusios į Floridą, Dalia ir Vilija daug plaukiojo, kaitinosi saulėje. Grįžusios namo, jos buvo gražiai nudegusios ir linksmos.

PIKTASIS MEDIS

Vieną kartą buvo obuolių medis, kuris buvo labai piktas. Kiekvieną kartą, kai kas nors eidavo po medžiu, vienas obuolys nukrisdavo. Vieną dieną zuikutis priėjo prie medžio ir pasakė: "Nemesk obuolių į mane!" Jis dar medžio paklausė, kodėl jis mėtė obuolius į visus praeinančius. "Aš noriu pasilsėti," atsakė obuolis. "Apsitverk tvora," patarė zuikutis. Medis taip ir padarė. Bet nuo to laiko jis tapo labai liūdnas. Niekas su juo daugiau nesikalbėdavo. Tai jis nupūtė tvorą, ir visi vėl su juo kalbėjosi ir skindavo obuolius. Kai tik kas nuskindavo obuolį, kitas tuojau užaugdavo.

Rima Ješmantaitė, 8 m.

Richmond Hts., Ohio

NESISEKĖ

Paukštis gyveno medyje.

Jis ieškojo valgio.

Jis traukė slieką.

Kai jis pradėjo lėkti,

jis pamatė, kad ten yra šaknis...

Petras Ješmantas, 7 m.

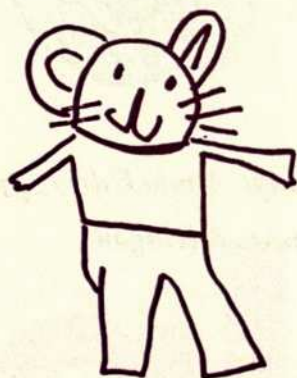
Richmond Hts., Ohio

NELAIMĖ

Buvo berniukas, kuris turėjo didelę dėžę vinių. Vieną sykį berniuko šuo įstūmė berniuką į dėžę vinių. Berniukas verkė. Ir tada jo katė ištraukė vinis ir jie linksmai gyveno.

Paulius Ješmantas, 7 m.

Richmond Hts., Ohio

PUPUTIS

Dainora Kupčinskaitė, 6 m.

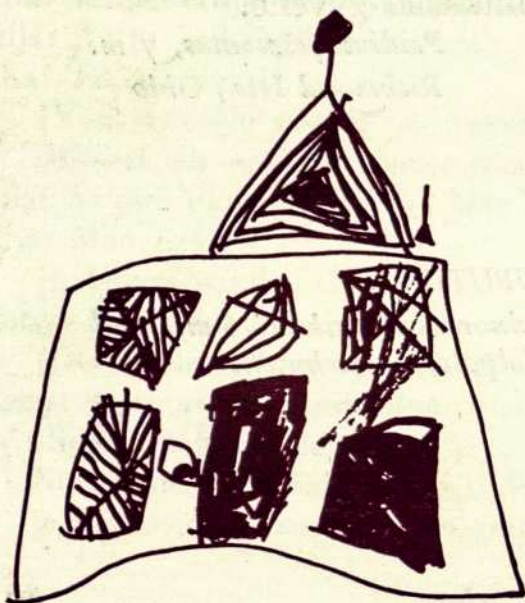
Walpole, Massachusetts

Miela EGLUTE,

Aš esu Vytukas Lemke. Aš siunčiu nuotrauką įdėti į Eglutę. Aš dainavau ir skaičiau iš Kregždutės per Kūčių vakarą Vasario 16-tos gimnazijoje. Aš esu 5 metų ir man labai patinka Eglutę skaityti. Man geriausia patinka kryžiažodžiai ir galvosūkliai.

Vytukas

Vakarų Vokietija

Piešinys Almio Udrio, 4 m.

Jackson, Michigan